

Endelig har den højtærede Udenrigsminister, hvad der dog havde ligget nær, forbigaaet under Omtalen af de dansk-russiske Traktatforhandlinger enhver Tilkendegivelse om, hvorledes han tænker sig vor Handelstraktats Politik ført i Fremtiden. Der er vel ikke Skygge af Tvivl om, at hele vort nuværende Traktatsystem, hele vort Mestbegunstigelses-Traktatsystem trænger til en gennemgribende Grundforbedring. Det er i Virkeligheden ikke længere tidssvarende. Det bliver omgaaet baade paa den ene og den anden Maade, og det forekommer mig, at kan man være uenig om, hvorvidt Danmark politisk og militært kan være neutralt, kan man i hvert Fald ikke være uenig om, at handelspolitisk er det ikke længere muligt for vort Land at bevare en neutral Holdning. Man kan ikke samtidig med, at vi baade her og dér stænges ude, og samtidig med, at vor Mestbegunstigelses-Stipulationer gøres illusoriske, lægge os økonomisk blot og aaben for alle omgivende Magter.

Hvis det skal være muligt at komme ind paa en økonomisk Vej, der i nogen Grad kunde raade Bod paa vor nuværende økonomiske Misère, maatte det bl. a. være ved Hjælp af nye Handelstraktater. Det ærede Medlem Hr. Brorsen er fuldstændig klar ikke blot paa, hvor nyttigt det kunde være at faa Repræsaliepolitikken gennemført, naar det gælder Landbrugets Interesser, men han er ogsaa klar paa, hvor ubehageligt det er, at den tyske Markvaluta er saa lav, og at Sterlingen begynder at synke. Han ser godt, at Landbrugets Markeder er rystet baade her og dér. Men naar det er saadan, naar vort eget Landbrugs Markeder er meget mere truet, end de har været før, var det saa ikke rimeligt, at man baade af Hensyn til den Krise, vort Landbrug kan komme i, og til den Krise, vor Industri er i, gennem en Traktatpolitik i Forbindelse med en ny Toldpolitik søgte at skabe Danmark nye Afsætningsmarkeder, hvor vi dog utvivlsomt kunde faa dem, nemlig i de Lande, som har en stor Eksport til os, medens vor Eksport til de paagældende Lande er ganske forsvindende.

Hele dette Spørgsmaal har den højtærede Udenrigsminister aldeles ikke berørt i sin udenrigspolitiske Tale forleden. Han har derimod med Hensyn til det slesvigske Spørgsmaal bebudet, at en Offentliggørelse af de slesvigske Dokumenter, saaledes som det var Forudsætningen i Foraaret, ikke vilde finde Sted; og han gjorde det med den Motivering, at der er andre, som har Ejendomsret eller Medejendomsret til de Op-

lysninger, som vi sidder inde med angaaende dette Spørgsmaal, og at man derfor ikke kunde offentliggøre dem. Det forekommer mig, at det er en meget uheldig Begrundelse, at andre har Medejendomsret til de udenrigspolitiske Oplysninger, vi sidder inde med. De udenrigspolitiske Oplysninger, som den danske Regering sidder inde med, har den selvfølgelig Enejendomsret over; om den vil offentliggøre dem eller ikke, kan maaske være et Opportunitetsspørgsmaal, men en Undladelse af Offentliggørelse kan ikke motiveres med, at andre har Rettigheder over dem. Jeg synes, at hele denne Bekymring for, at det danske Folk skal faa fuld og hel Klarhed over, hvad der fra først til sidst er foregaaet i det slesvigske Spørgsmaal, er temmelig ubegrundet, naar man ser, i hvilken Grad Magterne nu om Stunder hensynsløst offentliggør, hvad der er sket i de sidste Aar af storpolitisk Betydning. Har vi ikke lige i de sidste Dage set den franske Statsmand Poincaré offentliggøre i „Le Temps“ Privatbrev fra Lloyd George under Fredskonferencen i Versailles? Alt bliver lagt paa Bordet baade her og dér.

Vor Befolkning har et berettiget Krav paa at faa at vide, hvorledes dets vitale, nationalpolitiske Interesser er varetaget. Men her i Danmark vil man ikke lægge alting paa Bordet. Her holder man stadig paa det gamle diplomatiske Fortielsessystem. Rigsdagen og Offentligheden maa aldrig faa klar Besked. Man vil ikke en Gang have det, som vi dog havde under det radikale Regimente, et udenrigspolitisk Udvalg, hvor i hvert Fald Repræsentanter for Partierne kunde faa fuld Besked om det, man ikke turde lade Offentligheden eller Rigsdagen faa at vide. Nogle burde dog have Krav paa at faa Besked. Naturligvis, hvis den danske Rigsdag vil, saa er den jo bemyndiget til at stille sig selv under ministerielt Værgemaal paa det udenrigspolitiske Omraade. Men det forekommer mig, at Folkets Repræsentation under Forhold som de, vi staar i, Gang paa Gang kommer til at tage sit Ansvar og det et vidtgaende politisk Ansvar paa det udenrigspolitiske Omraade paa den ene eller den anden Maade og derfor ubetinget burde kræve at faa fuld og hel Besked af den højtærede Udenrigsminister og ikke lade sig spise af med Talemaader, tomme Ord, Fortielse og halve Forklaringer.

H. P. Hansen: (Sorø Amt): Paa mit Spørgsmaal til den højtærede Kirkeminister angaaende Aarsagerne til den stærke Stigning i Kirkeskatten svarede Ministeren, at